

Suzanne VAN DER SCHOT

Leerkracht en auteur

Toen ze midden de jaren 1990 voor het eerst een eucharistieviering bijwoonde, was de Amsterdamse Suzanne VAN DER SCHOT tweeëntwintig. Tot haar verbazing voelde ze zich onweerstaanbaar aangetrokken. Sindsdien leefde ze een jaar in een klooster en schreef ze twee boeken, over die kloostertijd en over Christus. Het leven in de concentratieschool waar ze werkt, spiegelt ze aan het evangelie.

‘Christus is de anticynicus bij uitstek’

Jozefien VAN HUFFEL

Over God spreekt ze op televisie, in lezingen en columns. Ze vast in de veertigdagentijd, ze is een regelmatige kerkganger. Toch geeft Suzanne VAN DER SCHOT toe dat ze vaak een zekere gêne ervaart om onder vrienden of collega's uit te komen voor haar geloof. „Terwijl het net belangrijk is ons te tonen, niet als mensen zonder zorgen maar als gelovigen die hun zorgen kunnen neerleggen voor God en elkaar.”

–Sinds de eerste kennismaking ging het geloof uw leven bepalen. Wat was het dat u toen trof? Ik kan me niet herinneren dat ik als kind ooit deelnam aan een religieuze viering. Mijn vader was katholiek, mijn moeder protestant en wellicht veroorzaakte enkel dat feit al een lastige situatie. Later maakten sportclubs op zondagochtend en dergelijke dat de Kerk geen rol speelde in ons leven.

Was mijn vriend in mijn studententijd voetballiefhebber geweest, dan had ik hem wellicht vergezeld naar voetbalwedstrijden. Maar hij was katholiek en ik ging mee naar een viering in een kerk in het centrum van Amsterdam. Voordien zat ik met een berg vooroordelen tegenover gelovigen. Het leken me enggeestige mensen, met wie ik niet geassocieerd wilde worden. Maar in die kerk ontmoette ik aangename mensen die nadachten over hun leven en bewust omgingen met hun binnenkant. Dat boeide me enorm. Bovendien werd ik ook getroffen door het knielen en staan, de gezangen en de wierook. Het leek alsof al die mensen samen een geheim hadden en daarin wilde ik delen. Met mijn vriend liep het fout, maar de Kerk bleef.

–Hoe kwam u dan in het klooster terecht?

Met het religieuze leven maakte ik kennis toen ik in India als vrijwilliger met straatkinderen werkte. De paters, broeders en zusters daar zijn intens bezig met hun geloof en staan tegelijk met twee voeten in het werk, met een vuur dat ik mooi vind. Ik wilde ook zo leven.

Eenmaal thuis bezocht ik meerdere congregaties. Telkens kreeg ik te horen dat het leuk was dat ik kwam, maar dat ik veertig jaar te laat was. Alle zusters werden oud en hun ziekenhuizen en scholen waren al lang in de handen van leken.

–Waarom koos u toen voor een contemplatieve orde, meer bepaald de monastieke broederschap van Jeruzalem?

Ongeveer in dezelfde periode kwamen we met een kleine groep mensen twee keer wekelijks samen in de parochiekerk om de

vespers te zingen. Ik vond en vind mezelf een ontzettend actief en rationeel mens, maar in dat gebed kon ik mijn onbegrip en geloofsvragen kwijt. Al snel baden we twee keer wekelijks samen.

„In het klooster is het geloof vanzelfsprekend. Nadien moest ik het een vorm geven die bij me past”

Ik voelde dat ik, als ik het ernstig meende met het geloof, moest intreden. Het was een moeilijke beslissing, maar ik heb toen mijn baan opgezegd en al mijn bezittingen weggeven. Met twee koffers stond ik voor de poort van het moederhuis van de broederschap in Parijs.

–U schreef over dat jaar in het klooster het boek *Moeilijk te geloven. Maar wat bleef u het sterkst bij?*

Vooraf was ik bang dat ik me stierlijk zou vervelen als ik vier uur per dag in de kerk zou doorbrengen. Maar het bleek een prachtige ervaring om daar gewoon in stilte te zitten en te kijken wat er gebeurde. Ik zeg niet dat ik steeds diepe gedachten had daar. Soms dacht ik er de hele tijd aan dat ik het koud had of dat ik honger had. Maar op andere momenten doorgrondde ik het belang van stilte en deed het ongelooflijk deugd om me op God te kunnen richten, vrij van alle ontmoetingen, gesprekken en indrukken.

Ik had het echter ook vaak moeilijk. Als eigenwijs meisje uit Amsterdam kon ik bijvoorbeeld niet goed aanvaarden dat ik toestemming nodig had om een wandeling te maken of om geld moest vragen als ik een vriendin die bevallen was, een kaartje wilde sturen. Het klooster bleek een paar schoenen dat net een maat te klein was. Ik kon er niet blijven, al was weggaan opnieuw een harde beslissing.

„Het geloof was als een geheim waarin ik wilde delen.” © Saskia van Osnabrugge

–Veranderde er toen iets aan uw geloof?

Mijn wittebroodsweken waren voorbij. Ik had dagboeken volgeschreven over mijn nieuwe ontdekking, over het geloof en het gevoel ergens bij te horen. Ik had talloze boeken verslonden. Ik had nog steeds het gevoel dat ik nooit meer zonder wilde leven, maar ik had ook heel veel vragen. Wat hebben we aan het geloof in deze tijd? Hoe kwam het dat mijn familie en vrienden gelukkig waren zonder God en ik Hem toch nodig leek te hebben? In het klooster is iedereen op hetzelfde gericht en is het geloof vanzelfsprekend, maar nu moest ik het geloof een vorm geven die bij me past.

Voordien was ik meer met God bezig dan met Christus, maar toen ontdekte ik dat ook Hij tegelijk midden in de wereld was en heel dicht bij God stond. De verhalen uit het Oude Testament legde Hij op zijn eigen tijd en dat moeten wij ook doen.

Neem bijvoorbeeld de houding van Christus tegenover een lamme of een me-

laatse, die door de gemeenschap aan de kant worden gezet. Ik geef les in een concentratieschool in Amsterdam. De jongeren daar zijn ook niet altijd graag gezien. Ze hebben een leerachterstand die ze nooit inhalen. Ze spreken een soort van straattaal en geen standaardtaal, waardoor ze bij geen enkel examen de vragen begrijpen. En toch willen ze allemaal manager en advocaat worden. Je kunt over hen heel cynisch doen. Maar als niemand hen nog als individuen ziet, maar enkel als een probleemgroep, dan heeft het voor hen geen zin om het tegendeel te bewijzen. Dan zijn ze afgeschreven vóór ze volwassen zijn. Cynisme kan dus veel kapotmaken, maar Jezus was de anticynicus bij uitstek.

Dat ik gelovig ben, draag ik in de klas niet nadrukkelijk uit. Ik geef dan ook Nederlands, geen godsdienstles. Maar als gelovige probeer ik, ook in de klas, geduldig, verdraagzaam en aandachtig te zijn.